

ДО ПИТАННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ ПІДСТАВ ЗАКРИТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ СУДОМ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

ON THE CLASSIFICATION OF GROUNDS FOR CLOSING CRIMINAL PROCEEDINGS BY THE COURT OF FIRST INSTANCE

Шульга В.О., аспірантка відділу дослідження проблем
кримінального процесу та судоустрою

*Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності
імені академіка В. В. Сташиса Національної академії правових наук України*

Стаття присвячена комплексному дослідженню класифікації підстав закриття кримінального провадження судом першої інстанції. Авторка аналізує існуючі в науці кримінального процесу підходи до поділу підстав на реабілітаційні та нереабілітаційні, процесуальні та матеріальні, юридичні та фактичні, імперативні та дискреційні, загальні та спеціальні, умовні та безумовні. Особливу увагу приділено сучасній пропозиції виокремлення нейтральних підстав, що застосовуються у випадках відсутності суб'єкта, якого можна реабілітувати чи не реабілітувати (так звані «фактові» провадження). Розглянуто варіанти поділу нейтральних підстав на безумовно- та умовно-нейтральні залежно від їх правової природи та процесуального контексту.

У роботі наголошується на обмеженнях щодо застосування реабілітаційних підстав у підготовчому провадженні через неможливість дослідження доказів, що зумовлює необхідність відмежування закриття провадження від ухвалення виправдувального вироку. Авторка також аналізує колізійні моменти, зокрема відмову прокурора від підтримання обвинувачення та її віднесення до реабілітаційних підстав, попри відсутність прямого закріплення в законі. Значну увагу приділено питанню повноти переліку підстав, передбачених ст. 284 КПК України, та наявності додаткових підстав у інших статтях КПК і нормативно-правових актах, включаючи Конституцію України.

У підсумку запропоновано класифікацію підстав за джерелом правового регулювання та стадією кримінального провадження, на якій вони можуть бути застосовані. Такий підхід спрямований на підвищення правової визначеності, уніфікацію практики та забезпечення балансу між правами учасників процесу й ефективністю кримінального судочинства.

Ключові слова: кримінальне провадження, закриття провадження, класифікація підстав, реабілітаційні підстави, нереабілітаційні підстави, нейтральні підстави, КПК України.

The article is devoted to a comprehensive study of the classification of grounds for closing criminal proceedings by the court of first instance. The author analyzes existing approaches in the science of criminal procedure to the division of grounds into rehabilitative and non-rehabilitative, procedural and substantive, legal and factual, imperative and discretionary, general and special, conditional and unconditional. Special attention is given to the modern proposal to distinguish neutral grounds, applied in cases where there is no subject to be rehabilitated or non-rehabilitated (so-called "factual" proceedings). The article examines the subdivision of neutral grounds into unconditional and conditional depending on their legal nature and procedural context.

The paper emphasizes the limitations on applying rehabilitative grounds at the preparatory stage due to the prohibition on evidence examination, which necessitates distinguishing between the closure of proceedings and the issuance of an acquittal. The author also addresses controversial issues, such as the prosecutor's withdrawal of charges and its classification as a rehabilitative ground despite the absence of explicit legislative recognition. Considerable attention is paid to the completeness of the list of grounds stipulated in Article 284 of the Criminal Procedure Code of Ukraine and to the existence of additional grounds in other CPC provisions and legal acts, including the Constitution of Ukraine.

In conclusion, the author proposes a classification of grounds based on the source of legal regulation and the stage of criminal proceedings at which they can be applied. This approach aims to enhance legal certainty, unify judicial practice, and ensure a balance between the rights of participants in the process and the efficiency of criminal justice.

Key words: criminal proceedings, closure of proceedings, classification of grounds, rehabilitative grounds, non-rehabilitation grounds, neutral grounds, Criminal Procedure Code of Ukraine.

Розуміння підстав, за якими може бути закрито кримінальне провадження, є важливим для належного застосування закону та забезпечення правової визначеності. Однак, існуюче різноманіття підстав і критеріїв, що використовуються в науці, ускладнює їх систематизацію та правильне застосування. Це обумовлює необхідність детального дослідження класифікації підстав закриття кримінального провадження з метою підвищення ефективності та обґрунтованості процесуальних рішень.

У теорії кримінального процесу існує низка класифікацій підстав закриття кримінального провадження, що базуються на різних критеріях, але традиційно поділяються: реабілітаційні та нереабілітаційні; процесуальні та матеріальні; юридичні та фактичні; імперативні та дискреційні; загальні та спеціальні; умовні та безумовні [1]. При цьому, у ст. 284 КПК України та інших нормах закону надається лише перелік підстав, без будь-якого поділу чи класифікації.

Найбільш популярною (вочевидь, завдяки максимальній прикладній орієнтованості) є поділ усіх підстав для закриття кримінального провадження на реабілітаційні

та нереабілітаційні, з посиланням на п. 2 ст. 2 Закону України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду», відповідно до якого право на відшкодування шкоди виникає у випадках закриття кримінального провадження за (а) відсутністю події кримінального правопорушення, (б) відсутністю в діянні складу кримінального правопорушення або (в) не встановленням достатніх доказів для доведення винуватості особи у суді і вичерпання можливостей їх отримати [2]. У зв'язку з цим у правовій доктрині прийнято підстави закриття кримінального провадження, передбачені п.п. 1 – 3 ч.1 ст. 284 КПК України відносити до реабілітаційних, а інші – до нереабілітаційних [3]. Як вже було зазначено, даний поділ підтримується практикою (що підтверджує його відображення як в судових рішеннях у кримінальних провадженнях [4], так і в практиці КСУ[5]).

Наразі нормативне визначення поняття «реабілітація» відсутнє (якщо не враховувати вищезгадане рішення КСУ). Однак, у доктрині кримінального процесу, зокрема

на думку М. Шумило, під реабілітацією слід розуміти встановлення факту незаконності кримінального процесуального провадження стосовно конкретної особи й визначення розміру завданої їй майнової та моральної шкоди, а також її відшкодування за участю інших посадових осіб, організацій, підприємств і установ та поновлення в раніше обмежених правах у встановленому процесуальному порядку з метою повернення їй до соціального і правового статусу, який вона мала до вчинення щодо неї незаконних дій чи рішень [6, с.294-295]. Водночас, якщо йдеться про закриття провадження за нереабілітаційною підставою, то це означає, що стосовно особи зібрано достатньо доказів для підозри у вчиненні кримінального правопорушення, однак у силу певних обставин кримінальне провадження щодо цієї особи виключається [7]. При цьому така особа не має права на відшкодування шкоди, яка була їй завдана у процесі розслідування. Закриття кримінального провадження за нереабілітаційних підстав можливе лише за умови відсутності реабілітаційних підстав для прийняття такого рішення, тобто лише при підтвердженні зібраними доказами події кримінального правопорушення та наявності у діях особи складу кримінального правопорушення [8].

В контексті розгляду цієї класифікації варто погодитися із дослідниками, які зазначають, що вона не є повною і не відповідає вимогам сучасного кримінального процесу. Зокрема, Л.М. Лобойко пропонує у цьому аспекті здійснити поділ на: реабілітаційні, нереабілітаційні, а також нейтральні¹ [9, с. 260]. Такий підхід підтримується й І.В. Гловюк з вказівкою на те, що до нейтральних (формальних) підстав для закриття кримінального провадження варто відносити підстави, передбачені п.п. 3-1, 6, 7, 8, 9-1, 10 ч. 1 ст.284 КПК України [10, с. 131].

Цілком погоджуючись тим, що поділ лише на дві групи вже не охоплює усіх передбачених підстав для закриття кримінального провадження й існує потреба поряд із реабілітаційними та нереабілітаційними виділяти також нейтральні підстави для закриття провадження, маємо вказати, що, на наш погляд, про нейтральність може йтися в тих випадках, коли в провадженні відсутній суб'єкт, якого реабілітують або не реабілітують – тобто, коли йдеться про закриття так званого «фактового» провадження (або провадження, де жодній особі не повідомлялось про підозру чи повідомлення про підозру було скасоване рішенням слідчого судді). В такій ситуації в кримінальному провадженні відсутній «орієнтир», зважаючи на який ми можемо оцінити підставу як реабілітаційну або нереабілітаційну, а відтак маємо визнавати її нейтральною. В свою чергу, на наш погляд, тут можна піти далі і вказати на те, що нейтральні підстави закриття кримінального провадження можуть бути поділені на безумовно-нейтральні та умовно-нейтральні.

Безумовно-нейтральною підставою для закриття кримінального провадження на сьогодні є лише підстава, передбачена п. 3-1 ч. 1 ст. 284 КПК – «не встановлено особу, яка вчинила кримінальне правопорушення, у разі закінчення строків давності притягнення до кримінальної відповідальності, крім випадків вчинення особливо тяжкого злочину проти життя чи здоров'я особи або злочину, за який згідно із законом може бути призначено покарання у виді довічного позбавлення волі». Умовно-нейтральними є підстави, передбачені п. 1 і п. 2 ч. 1 ст. 284 КПК (відсутність події та відсутність складу кримінального правопорушення), оскільки вказані підстави, будучи реабілітаційними за умови якщо провадження закривається по відношенню до підозрюваного, стають нейтральними за умови, що в провадженні нікому про підозру не повідомлялось.

Водночас, за умови сприйняття підстав для закриття провадження через призму предмету нашого дослідження (яким є закриття кримінального провадження судом першої інстанції), варто вказати, що класифікаційний розподіл таких підстав на реабілітаційні, нереабілітаційні, нейтральні є взагалі неможливим. Річ у тім, судове провадження може розпочатися лише за умови, що в провадженні є підозрюваний (який на судових стадіях набуває статусу обвинуваченого), а відтак провадження не може бути «фактовим», тож про нейтральні підстави вже не йдеться.

У свою чергу, як підготовче провадження, так і розгляд в суді першої інстанції унеможливають виділення реабілітаційних підстав. Річ у тім, що для констатації реабілітаційних підстав для закриття провадження (відсутність події, відсутність складу, недостатність доказів) необхідним є дослідження доказів, що на стадії підготовчого провадження заборонено, і можливе лише на стадії судового розгляду. Однак, якщо за результатами дослідження доказів на стадії судового розгляду буде встановлено відсутність події або складу кримінального правопорушення, чи недостатність доказів для визнання особи винною, то це потягне за собою не закриття провадження за реабілітаційною обставиною, а винесення виправдального вироку.²

Водночас, такий хід думок зобов'язує підняти питання про те, до якої класифікаційної групи варто відносити підставу для закриття кримінального провадження, передбачену ч. 2 ст. 26 КПК – відмова прокурора від підтримання обвинувачення. Річ у тім, що якщо орієнтуватися на п. 2 ст. 2 Закону України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду», то вказана підстава там не названа, а отже є нереабілітаційною. Однак, якщо підходити до питання не формально, а зважати на сутнісну сторону вказаної підстави, то варто визнати, що прокурор відмовляється від обвинувачення тоді, коли не бачить перспективи судового розгляду, оскільки розуміє, що не зможе довести наявності події кримінального правопорушення, наявності складу кримінального правопорушення або причетності обвинуваченого до вчинення кримінального правопорушення. Відтак, в основі рішення прокурора про відмову від обвинувачення лежать факти, які відносять до реабілітаційних підстав, а відповідно й закриття провадження у зв'язку із відмовою прокурора від підтримання обвинувачення теж має розцінюватися як реабілітаційна підстава (на що вже вказували окремі дослідники [11, с. 125–126]). На наш погляд, в даному випадку йдеться про законодавчу недосконалість і необхідність внесення відповідних коректив до КПК України.

Деякою мірою схожим із поділом за критерієм реабілітації/нереабілітації є й поділ підстав для закриття кримінального провадження на матеріальні та процесуальні (хоча, безумовно, й висвітлює специфіку підстав дещо в іншій площині). Як вказують дослідники, матеріальними є підстави, які викликають наявність кримінального правопорушення або необхідність при-

¹ Автори у своїй роботі використовували терміни «реабілітуючі» та «нереабілітуючі» підстави.

² Виняток із загального правила становить ст. 479-2 КПК України. Її положення поділяються залежно від стадії кримінального провадження. Так, у випадках декриміналізації на стадії досудового розслідування, коли підозрюваний заперечує проти закриття провадження на підставі п. 4-1 ч. 1 ст. 284 КПК України, суд у разі встановлення факту вчинення ним діяння, кримінальна протиправність якого була визначена законом, що втратив чинність, закриває провадження на підставі п. 1-2 ч. 2 ст. 284 КПК України; якщо ж такого факту не встановлено – виноситься ухвала про закриття кримінального провадження на підставі п. 1 або 2 ч. 1 ст. 284 КПК України. Натомість у випадках, коли декриміналізація відбувається на стадії судового провадження після надходження обвинувального акта, суд зупиняє розгляд і з'ясовує позицію обвинуваченого. За його згодою провадження закривається на підставі п. 4-1 ч. 1 ст. 284 КПК, за відсутності такої – ухвалюється рішення про закриття відповідно до п. 1-2 ч. 2 ст. 284 КПК України, а якщо факт вчинення діяння не підтверджується – постановляється виправдальний вирок.

тягнення особи до кримінальної відповідальності чи застосування покарання. Процесуальні підстави являють собою умови, при яких не може бути розпочата чи продовжуватись кримінальна процесуальна діяльність, незважаючи на наявність всіх обставин, що свідчать про вчинене кримінальне правопорушення і обставин, які допускають застосування покарання [12, с. 320]. Водночас, предмет нашого дослідження також зобов'язує сформулювати деякі застереження щодо сприйняття (застосування) вказаної класифікації через призму розгляду кримінального провадження судом першої інстанції. Виходячи із наведеного визначення, до числа фактичних підстав варто відносити ті, які виключають наявність кримінального правопорушення (п. 1-2 ч. 1 ст. 284 КПК: відсутність події, відсутність складу кримінального правопорушення), а також ті, які виключають притягнення особи до кримінальної відповідальності чи застосування покарання (вочевидь йдеться про підстави для закриття кримінального провадження зі звільненням особи від кримінальної відповідальності). В свою чергу, з огляду на специфіку можливості реалізації наведених підстав на окремих стадіях кримінального провадження, маємо вказати, що фактичні підстави, які виключають наявність кримінального правопорушення (п. 1-2 ч. 1 ст. 284 КПК) судом першої інстанції не застосовуються (з тих же причин, що й реабілітаційні підстави, крім одного виключення – про це див. вище). Натомість, фактичні підстави, які виключають притягнення особи до кримінальної відповідальності чи застосування покарання – можуть застосовуватись виключно на судових стадіях кримінального провадження (оскільки компетенція по ухваленню рішення про закриття кримінального провадження зі звільненням особи від кримінальної відповідальності належить виключно суду).

Дослідження проблематики класифікації підстав для закриття кримінального провадження зобов'язує серед іншого торкнутися й питання повноти переліку таких підстав, наведених у ст. 284 КПК України. Відмітимо, що окремі дослідники стверджують, що перелік підстав для закриття кримінального провадження, передбачений ст. 284 КПК України є вичерпним і розширеному тлумаченню не підлягає [13, с. 26]. Така ж думка зустрічається і у судовій практиці [див. наприклад: 14]. Натомість, наука знає й альтернативні позиції. До прикладу Г. Рось вказує, що КПК України містить низку інших підстав для закриття кримінального провадження, що відображені у відповідних процесуальних нормах, серед яких: ч. 6 ст. 340 КПК України; ч. 3-4 ст. 513 КПК України, які стосуються порядку закриття кримінального провадження судом у провадженнях щодо застосування примусових заходів медичного характеру та інші [15, с. 201]. Також, авторка наголошує, що особливістю правового регулювання умов закриття кримінального провадження є те, що вони передбачені не тільки в КПК України, але і в інших законах, включаючи Конституцію України [16, с. 123–125].

Так, до підстав закриття кримінального провадження, поза ст. 284 КПК України, можна віднести:

- повторне неприбуття в судові засідання потерпілого, який підтримує обвинувачення в суді після відмови прокурора у державному обвинуваченні (ч. 6 ст. 340 КПК України);

- у зв'язку з відсутністю згоди підозрюваного на закриття кримінального провадження з підстави, передбаченої п. 4-1 ч. 1 ст. 284 КПК України (ч. 2 ст. 479-2 КПК України);

- якщо під час судового розгляду не буде доведено однієї з обставин, передбачених у п. 1 або п. 2 ч. 1 ст. 1 ст. 501 КПК України (ч. 2 ст. 501 КПК України);

- у разі не встановлення, що суспільно небезпечне діяння, кримінальне правопорушення не було вчинено або вчинено іншою особою, а також якщо не доведено, що ця особа вчинила суспільно небезпечне діяння, кримінальне правопорушення, суд постановляє ухвалу про відмову в застосуванні примусових заходів медичного характеру та закриває кримінальне провадження. (ч. 3 ст. 513 КПК України);

- у зв'язку зі встановленням, що суспільно небезпечне діяння особа вчинила у стані неосудності, а на момент судового розгляду видужала або внаслідок змін у стані її здоров'я відпала потреба в застосуванні примусових заходів медичного характеру в кримінальному провадженні щодо застосування примусових заходів медичного характеру (ч. 4 ст. 513 КПК України);

- у випадках коли на час розгляду питання про відновлення кримінального провадження закінчився строк давності притягнення до кримінальної відповідальності або прийнято закон, який усуває кримінальну відповідальність за вчинене кримінальне правопорушення (ч. 4 ст. 515 КПК України), та інші.

Крім вказаних підстав для закриття кримінального провадження, зокрема судом, що містяться у положеннях КПК України, Г. Рось слушно зазначає, що особливості правового регулювання умов закриття кримінального провадження є те, що вони передбачені не тільки у КПК України, але і в інших законах, включаючи Конституцію України [15, с. 201]. До таких підстав, авторка відносить:

- відмову Верховної Ради України дати згоду на притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України [17]³;

- неприйняття Верховною Радою України постанови про усунення Президента України з поста в порядку імпичменту або у зв'язку з відсутністю згоди самої Верховної Ради України, або у зв'язку з відсутністю висновку Конституційного Суду України чи Верховного Суду;

- у зв'язку з існуванням спеціальних підстав звільнення від кримінальної відповідальності, передбачених нормами Особливої частини КК України [15, с. 205].

Таким чином, з огляду на наведене пропонуємо здійснювати класифікацію підстав закриття кримінального провадження судом за джерелом правового регулювання та поділяти їх на:

- (а) підстави, передбачені статтею 284 КПК України;
- (б) підстави, передбачені іншими статтями КПК України;
- (в) підстави, передбачені іншими нормативно-правовими актами.

К. Шустрова та Ю. Лескова-Годлевська пропонують підстави закриття кримінального провадження класифікувати відповідно до стадій кримінального провадження: 1) підстави закриття кримінального провадження на стадії досудового розслідування; 2) підстави закриття кримінального провадження на стадії судового розгляду; 3) підстави закриття кримінального провадження на стадії апеляційного провадження; 4) підстави закриття кримінального провадження на стадії касаційного провадження [12, с. 321].

З метою надання подальшого розвитку такому підходу, ми у свою чергу, пропонуємо у контексті досліджуваного нами питання здійснити класифікацію підстав для закриття кримінального провадження за критерієм стадії саме судового провадження в суді першої інстанції, на якій вони можуть бути застосовані. Така класифікація дозволяє чітко розмежувати підстави на ті, що:

³ Дане положення втратило чинність та є не актуальним на даний момент, проте слугує прикладом.

1) можуть бути застосовані як на стадії підготовчого провадження, так і під час судового розгляду (п.п. 4¹-5, 7-10 ч. 1, п.п. 1, 1² та 3 ч. 2 ст. 284 КПК України);

2) можливість використання вичерпується підготовчим провадженням – п. 3¹ ч. 1 та п. 1¹ ч. 2 ст. 284 КПК України;

3) застосовуються виключно під час судового розгляду (п. 1-2⁴, п. 6 ч. 1 ст. 284 КПК України та п. 2 ч. 2 ст. 284 КПК України, ч. 6 ст. 340 КПК України, ч. 2 ст. 479² КПК України, ч. 2 ст. 501 КПК України, ч.3-4 ст. 513 КПК України, ч. 4 ст. 515 КПК України).

Запропонована класифікація підстав для закриття кримінального провадження за критерієм стадії провадження в суді першої інстанції є доцільною, оскільки вона дозволяє забезпечити чіткість і системність у застосуванні норм ст. 284 КПК України та інших норм кримінального процесуального закону. Такий підхід сприяє кращому розмежуванню процесуальних можливостей суду залежно від конкретного етапу розгляду справи, запобігає зловживанню процесуальними правами та сприяє однаковому застосуванню закону на практиці. Крім того, дана класифікація підсилює правову визначеність для сторін про-

цесу, оскільки вони можуть чітко розуміти межі реалізації тих чи інших підстав для закриття провадження.

У результаті проведеного дослідження можна зробити висновок, що питання класифікації підстав закриття кримінального провадження судом першої інстанції має не лише теоретичне, а й значне практичне значення для забезпечення правової визначеності та єдності судової практики. Традиційний поділ підстав на реабілітаційні та нереабілітаційні в сучасних умовах не охоплює всієї різноманітності правових ситуацій, що зумовлює потребу у виокремленні додаткової категорії нейтральних підстав, зокрема у «фактових» провадженнях. Водночас суд першої інстанції у своїй діяльності обмежений можливістю застосування окремих підстав через специфіку стадій кримінального процесу, що вимагає чіткого розмежування їх застосування залежно від стадії провадження. Систематизація підстав за джерелом правового регулювання та стадією їх використання дозволяє не лише усунути існуючі прогалини та колізії у законодавстві, а й сприяє підвищенню ефективності кримінального судочинства, забезпеченню балансу між інтересами правосуддя та захистом прав учасників процесу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Шилова Д. В. Класифікація підстав до закриття кримінальної справи. *Університетські наукові записки*. 2010. № 10. С. 152–159.
2. Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду : Закон України від 01.12.1994 № 266/94-ВР : станом на 31 берез. 2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/266/94-vr#Text>
3. Пришедько О. Проблематика поділу підстав закриття кримінального провадження на реабілітуючі та нереабілітуючі. *Доктринальні та правозастосовні проблеми кримінального процесу, детективної та оперативно-розшукової діяльності : Матер. Міжнар. наук.-практ. конф., присв. 10-й річниці набуття чинності Кримінального процесуального кодексу України (м. Одеса, 9 грудня 2022 р.)*; Нац. ун-т «Одеська юридична академія». Одеса, 2022. С. 60–63. URL: <https://hdl.handle.net/11300/24971>
4. Постанова Касаційного кримінального суду Верховного суду від 15.02.2024 у справі № 756/5026/19. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/document/117155263>
5. Рішення Другого сенату Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Кротюка Олександра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 частини першої статті 284 Кримінального процесуального кодексу України (справа щодо презумпції невинуватості) : Рішення Конституц. Суду України від 08.06.2022 № 3-п(II)/2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v003p710-22#Text>
6. Шуило М. Є. Реабілітація в кримінальному процесі України: монографія. Х.: Аpcic, 2001. 320 с.
7. Ухвала Касаційного кримінального суду Верховного суду від 09.07.2024 у справі № 405/8249/20. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/document/120244098>
8. Узагальнення судової практик Підгаєцького районного суду Тернопільської області. URL: <https://pg.te.court.gov.ua/sud1913/pokazniki-diyalnosti/sdf/yz3>
9. Лобойко Л., Банчук О. Кримінальний процес: Навчальний посібник. Київ: Ваіте, 2014. 280 с.
10. Гловюк І. Щодо питання удосконалення моделі закриття кримінального провадження у судовому провадженні. *Питання боротьби зі злочинністю*. 2021. Т. 42. С. 130–137. URL: <https://doi.org/10.31359/2079-6242-2021-42-130>
11. Колодчин В. В. Повноваження прокурора в судовому провадженні у першій інстанції : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2015. 226 с.
12. Шустрова К. В., Лескова-Годлевська Ю. К. Актуальні питання класифікації підстав закриття кримінального провадження. *Наука та суспільне життя України в епоху глобальних викликів людства у цифрову еру (з нагоди 30-річчя проголошення незалежності України та 25-річчя прийняття Конституції України) : у 2 т. : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф.* (м. Одеса, 21 трав. 2021 р.). За загальною редакцією С. В. Ківалова. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2021. Т. 2. С. 320–322.
13. Ляш А., Благодир С. Закриття кримінального провадження за новим КПК України: деякі питання. *Адвокат*. 2013. № 1. С. 25–28. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/adv_2013_1_6
14. Ухвала Шевченківського районного суду м. Києва від 22.03.2023 у справі № 761/469/23. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/document/110604386>
15. Рось Г. В. Особливості правового регулювання підстав до закриття кримінального провадження. *Форум права*. 2015. № 3. С. 200–204. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2015_3_36
16. Рось Г. В. Деякі питання правового регулювання підстав до закриття кримінального провадження. *Актуальні питання досудового розслідування та сучасні тенденції розвитку криміналістики : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф.* (м. Харків, 5 груд. 2014 р.). МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2014. С. 123–125.
17. Про внесення змін до статті 80 Конституції України (щодо недоторканності народних депутатів України) : Закон країни від 03.09.2019 № 27-IX : станом на 1 листоп. 2022 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/27-20#Text>

Дата першого надходження рукопису до видання: 26.08.2025
Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 23.09.2025
Дата публікації: 26.09.2025

⁴ У порядку передбаченому ст. 479² КПК України.